

ТРАВНЕВІ ІРИСИ

*Дякую синочку Михайликові
за зібраний і подарований букет*

Велика синя дощова хмара закрила півнеба і за-
тулила сонце. Злякався муравель, затремтів:
*ой, злива збирається, треба мерцій тікати додо-
му.*

Та не встиг він
спуститися з бадиллини,
як ще більша, темно-фі-
олетова, грозою повна,
посунула синю. *Ой-йой,*
– запищав малий, – *за-
раз град як посиплеть-
ся! Ой лишенько мені,
лишенько!*

Чи дивився, чи не
дивився, куди ступає,
біг, перечіпався, па-
дав. *Хоч би заховатися
встигнути!*

Аж тут матуся на-
зустріч: – *Куди ти так
поспішаєш, сину?*

– *Ой, мамо, мамо,
там дві хмари: одна од-*

*ної більша, одна одної темніша. Лячно мені, мамо,
страшно.*

Подивилася матінка, куди муравельчик лап-
кою показував, посміхнулася: – *То не хмари, сину,
то квіти.*

Страшко назад обернувся: – *Кві-
ти? А чому вони такі величезні? Ні,
то хмари певно. Он як від вітру мі-
няться, вітрилами напинаються.
Ой, зараз дощ як уперіщить!*

Розсміялася мама. Либонь від її
сміху дві темні хмари розступилися і
впустили посеред себе білу, сяйливу,
ніби ангелами небесними зіткану.

– *Ох,* – полегшено зітхнув мура-
вель, – *тепер уже зливи не буде.*

Буде, муравельчику, буде. Злива
пахощів, насичених і свіжих. Бурх-
лива злива, енергією невимовної
краси звихрена. Магічна злива, за-
вдяки якій вимережитьесь пісенно
піднесений настрій. *То ж бо квіт-
нуть травневі іриси.*

